

Ἡ ἀγαθὴ μήτηρ, μὲν ὅλα ταῦτα, δὲν φοβεῖται τὸ τέλος αὐτοῦ τοῦ ἀνθρωπίνου βίου. Εἰς τὸ σκότος τῆς ἐσπέρας, εἰς τὴν σιγὴν τοῦ δωματίου τῆς, πολλάκις κύπτουσα εἰς τὸ οὖς τοῦ φιλιτάτου αὐτῆς υἱοῦ Γεωργίου, εἶπεν αὐτῷ βεβαίως, ὅτι δὲν θά ᾔναι πάντοτε μετ' αὐτοῦ, ὅτι θὰ ἔλθῃ καιρὸς καθ' ὃν θέλει οὗτος ζήσει ὁδηγούμενος ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ κρίσεως, ὅτι θέλει βαδίσῃ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ, ἐστερημένος τῶν συμβουλῶν καὶ τοῦ στηρίγματος ἐκείνων, αἵτινες παρευθίσαν μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν. Εἰς τοὺς λόγους αὐτοὺς ὁ Γεώργιος αἰσθάνεται συνάμα ὑπερφάνειαν καὶ ἀνησυχίαν· τὰ βρεμὰ αὐτοῦ βλέμματα προσηλθύντο ἐπὶ τῆς φλογὸς τῆς ἐστίας, θωπευτικὴ τις χεὶρ εἰσθδεῖ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰς τὰ ξανθὰ αὐτοῦ μαλλία.

Τὸ νὰ εἰσέλθῃ τις εἰς τὴν πάλιν τῆς ζωῆς! γενναῖα ἀπόπειρα! ἀλλὰ τὸ νὰ εἰσέλθῃ μόνος! ἰδοὺ τὸ δύσκολον. Τότε ἀρχίζει νὰ φαίνεται κατὰ τὴν ἡσυχίαν τῆς παιδικῆς ἡλικίας, ἡ πρώτη τῆς νεότητος ἀνησυχία· εἰς τὸν κυανοῦν τῆς ἀνοιξέως οὐρανόν, τὸ πρῶτον θυελλῶδες τοῦ θέρους νέφος.

Ἀνάπτουσι τὰ φῶτα, αἵτινα διαχέουσι λευκὸν φῶς εἰς ὅλην τὴν αἴθουσαν, ἡ δὲ μικρὰ Μαρία εἰσέρχεται μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς Ἰωάννας τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Φραγκίσκου καὶ τῆς μητρὸς τῆς· ἡ Ἰωάννα μὲ τὴν εὐχὴν αὐτῆς φωνὴν καὶ τοὺς μεγάλους καὶ μέλανας ὀφθαλμούς τῆς, φαίνεται εἰς τὰ ὄμματα τοῦ Γεωργίου ὡς μεγάλη κυρία· ἀλλὰ τὴν Μαρίαν, τὴν χαρίεσσαν Μαρίαν, θεωρεῖ αὐτὸς ὡς ἀδελφὴν, καὶ πρᾶγμα παράδοξον! τὸ βλέμμα του ἔχει ἐστραμμένον πλεῖστον χρόνον πρὸς τὸ μέρος αὐτῆς ἢ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Νέλλης.

Ὁ Φραγκίσκος προτείνει εἰς τὸν φίλον αὐτοῦ νὰ παίξωσι τὴν δ' α' μ. ν. Δὲν παρατηρεῖ, ὅτι ὁ Γεώργιος ἐρυθρᾷ ὁσάκις συναντήσῃ τὸ βλέμμα τῆς νέας κόρης, εἶτα ὅτι προσηλθύντο ἐπὶ τοῦ παιγνιδίου, ὥστε ἄλλο τι δὲν τὸν ἀπασχόλει κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν. Ὁ Γεώργιος δὲν ἐννοεῖ, ὅτι ἐνίοτε κάμνει ἀνεπαίσθητως ἀκκίσματα τινα, ὅτι ἐνίοτε στρέφει τὰ νῶτα πρὸς τὴν ὥραιαν αὐτοῦ παρακαθημένην καὶ λέγει πρὸς τὸν Φραγκίσκον μὲ τρόπον κομψόν. «Ἰδὲ πόσον ὁ γάτος εἶναι ἥσυχος», εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Φραγκίσκος ἀποκρίνεται, ὅτι νομίζει, ὅτι ὅλοι οἱ γάτοι εἰσὶν ἥσυχοι ὅταν κοιμῶνται.

Ἡ παρουσία τῆς Μαρίας κάμνει τὸν Γεώργιον νὰ λησμονήσῃ τὴν γλυκειὰν αὐτοῦ ἀδελφὴν Νέλλην· ἀγνοεῖ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ὅποιαν ἀγαθότητα καρδίας, ὅποια φίλτρα παραμελεῖ. Βραδυτέρον θέλει ἐννοήσῃ ὅτι δὲν ὑπάρχει ἄλλος ἔρως, δυνάμενος ν' ἀντικαταστήσῃ τὸν ἔρωτα τῆς ἀδελφῆς.

Ἐνῷ παίζει ἀκούει ἐνίοτε ὁ Γεώργιος σύννους τὴν συνομιλίαν τῆς μητρὸς του μετὰ τῆς μητρὸς τῆς Μαρίας. Ὁ τόνος τῆς συνομιλίας ταύτης ἀντηχεῖ ἀδιακόπως εἰς τὸ οὖς αὐτοῦ ὡς οἰκογενειακὴ τις συμφωνία, ὡς μουσικὴ τῆς ὁποίας ἡ μελωδία θέλει ἐπὶ πολὺν καιρὸν ἀντηχήσῃ εἰς τὴν καρδίαν του, καὶ τὴν ὁποίαν

κατὰ τὰς μεγάλας φροντίδας τῆς ἀνδρικῆς ἡλικίας, δὲν θέλει ἀναπολήσῃ ἐν τῷ νῷ αὐτοῦ ἄνευ θλίψεων καὶ στεναγμῶν.

Ἐν τούτοις τὸ παιγνίδιον εἶχε τελειώσει· ἤρχισαν ἄλλα παιγνίδια εἰς ἃ ἔλαβον μέρος ἡ Νέλλη καὶ ἡ Μαρία.

Ἡ ἐσπέρα διήλθεν οὕτω. Τὸ φῶς τῶν λυχνιῶν ὠχρᾷ· οἱ ἀγαπήτοί ἐπισκεπτόμενοι ἀναχωροῦσιν, ἐπευχόμενοι ἀλλήλοις τὴν καλήν νύκτα.

Ὁ Γεώργιος ἀποδίδει τὸν συνῆθη αὐτῷ χαίρετισμόν εἰς τὴν Μαρίαν μετὰ φαινομένης ἀδιαφορίας, ἵνα κρύψῃ τὸν τρόμον του. Δὲν ὑπάρχει θλίψις εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην συγκίνησιν τῆς ἡμέρας ὑπὸ τὴν πατρικὴν στέγην.

Καὶ τώρα, τέκνον μου, ἄσπασον τὴν μητέρα σου, ἄσπασον αὐτὴν καὶ δευτέρον, καὶ τὴν ἀδελφὴν σου Νέλλην, καὶ τὸν πατέρα σου. Ἀγάπα αὐτοὺς ἀπὸ καρδίας, βράδυνον τοὺς ἀποχαιρετισμούς σου τῆς ἐσπέρας. Ἀγάπα μετ' ὅλης τῆς δυνάμεως τῆς ψυχῆς σου τὸν πατέρα σου, τὴν μητέρα σου, τὴν ἀδελφὴν σου. Μίαν ἡμέραν θέλεις ἀναγκασθῇ νὰ δώσῃς τοῖς ἐν τῇ ζωῇ τοῦ κόσμου τούτου τὸν τελευταῖον ἀποχαιρετισμόν. (ἀκολουθεῖ). Ν. Π. Θ.

Αἱ Πονηρίαι τῆς Ἀλώπεκος

Πολλὰ περίεργα ἀνέκδοτα ἀναφέρονται περὶ τῆς πονηρίας τῆς ἀλώπεκος, τινὰ τῶν ὁποίων, εἰσὶν ἀναμφιδόλως ἐφευρημένα, ἀλλ' ἄλλα εἰσὶν ἀληθῆ. Οἱ φυσιολόγοι βεβαιοῦσιν ὅτι πολλάκις ἐπιστοποιήθη, ὅτι ἡ ἀλώπηξ προσεποιήθη τὴν νεκρὰν, ὅπως διαφύγῃ τὴν ἄλωσιν. Αυτόπτης μάρτυς εἰς ἐπικύρωσιν τούτου διηγήθη τὸ ἑξῆς.

Ἀλιεῖς τινες ἐπὶ τῆς δυτικῆς παραλίας τῆς Ἰρλανδίας ἐσυνεβίβον νὰ μεταβαίνωσιν εἰς νησιδίον τι ὀλίγας ἑκατοντάδας ὀργυῶν ἀπέχον τῆς νήσου εἰς ζήτησιν δόλου. Ἡ νῆσος κατωκεῖτο ὑπὸ πολλῶν κοινικῶν καὶ ἡδυνάτο τις νὰ μεταβῇ εἰς αὐτὴν ἄνευ λέμβου διὰ τῶν ριχῶν ὑδάτων ὁσάκις τὰ ὕδατα ἀπεσύροντο. Πρῶτον τινὰ ὑπῆγον διὰ τῆς λέμβου των λίαν πρῶτ, ἐνῷ τὰ ὕδατα δὲν εἶχον ἀποσυρθῇ, καὶ ἀποβιβασθέντες εἶδον νεκρὰν ἀλώπεκα κειμένην ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ. Τὸ δέρμα τοῦ ζώου ἦτο ὅλον βεβεργμένον καὶ ἐφαίνετο ὥσανεὶ ἡ ἀλώπηξ εἶχε πνιγῇ. Εἰς τῶν ἀνθρώπων παρατηρήσας ὅτι τὸ δέρμα τῆς ἡξίζε τὸν κόπον, τὴν ἔλαβε καὶ τὴν ἔρριπεν ἐντὸς τῆς λέμβου.

Λαβόντες τὸν δόλον ἐπανῆλθον εἰς τὴν ξηρὰν, τότε δὲ ὁ ἄνθρωπος, ὅστις εἶχε λάβει μετ' αὐτοῦ τὴν ἀλώπεκα, τὴν ἐπίασεν ἐκ τῆς οὐρᾶς καὶ τὴν ἐτίναξεν ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ. Ἀμα ὡς τὸ ζῶον ἐπεσεν ἐπὶ τῆς ξηρᾶς ἀνηγέρθη μετὰ μεγάλης δεξιότητος, καὶ ἔγεινεν ἄφαντον ἐν μέσῳ τῶν βράχων, ἐνῷ οἱ ἄνθρωποι ἴσταντο ἐκπληκτοὶ θεώμενοι ἀλλήλους. Οἱ ἄνθρωποι ἐσυμπέρανον, ὅτι ἡ ἀλώπηξ εἶχε περάσει εἰς τὸ

νησίδριον διακοδούς της νυκτός, όταν τὰ ὕδατα ἦσαν βυχά, εἰς ζήτησιν κονίλων, εὐρίσκουσα δὲ τὴν πρῶταν, ὅτι εἶχεν ἀποκοπὴ ἀπὸ τῆς νήσου διὰ τῆς αὐξήσεως τῶν ὑδάτων, προσεποιήθη τὴν νεκράν ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ νὰ τύχη διαβάσεως εἰς τὴν ἀκτὴν, ὅπου καὶ πληρέστερα ἐπέτυχεν.

Πῶ! πῶ! δὲς τε τί μεγάλη
Τὸν εὐρήκε συμφορὰ!
Δόθε πέσαν τὰ γλυκὰ του
Ἄλλου πάλι χίλια δυό,
Πῶ! πῶ! πῶ! πῶ! ἀνεμοζάλη
Μὲς τῇ τόσῃ του χαρᾷ,
Τώρα πιά ἡ τρέλλε; κάτου
Ἦσυχία σ' τὸ χωριό.

Ἡ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ

Ὁ Γιαννάκης τὸ παιδάκι
Παντοῦ ἔτρεχε τρελλὰ,
Μὰ ἔχθες σ' τὸ νέο χρόνο
Σ' τῇ χρυσῇ πρωτοχρονιά,
Ποῦ κρατοῦσε καλαθάκι
Μὲ χαρίσματα πολλὰ
Ξεγλυστράει καὶ μὲ πόνον
Σὲ κακὴ πέφτει μεριά.

Αἱ! σεῖς μάθημα καθ' ἓνα
Ἀπ' αὐτὸ πάρτε παιδιά,
Ὅποιος θέλει τέτοια ἔμερα
Νὰ μὴ κλαίῃ, νὰ γελά.
Σὲν τὸν Γιάννη λυπημένα
Νὰ μὴ ἔχη τὴν καρδιά
Καὶ νὰ λένε πέρα—πέρα
Νά! χα ἦτανε τρελλὰ. Ν. ΙΓΓΛΕΣΗΣ.